

Szalay

Károly ■ SZÓKIMONDÓ

Megkésett elégtétel

Én kaptam. Vagy tíz-tizenkét esztendeje lehetett, hogy meguntam: balliberálisok, „írók, színészek és egyéb csirkefogók” úton-útfélen kirekesztőnek degradáltak minden magyarérmű embert, aki más gondolt, mint ők. *Antallal* kezdték, és máig gyakorolják ezt a megfélemlítésmódot. Kiterjesztve a külföldre is ezt a lelki terrorizálást.

„Meddő órán - farigcsálva lomhán / nem egy dalon / hanem egy névsoron, összeírtam akkortájt mindazokat, akik őskori kőbaltaként forgatták a fejük fölött a „kirekesztő” szót, tyúkeszükkel talán föl sem fogva, hogy bizony rászisztázás volt az a javából gyakorlatilag. Nem volt ám ez vicc akkoriban! Súlyos következményekkel járt ez a magyarra 1945 óta. Ebből lett elegendő.

Kétszer 49 sort gyűjtöttem össze a kirekesztősdível terrorizáló balliberális pribékek neveiből. Véletlenül pontosan annyit, amennyi – mindmáig – Szókimondóm heti kötelező terjedelme a Demokratában. Csak egy találó cím hiányzott hozzá, hogy jelentessem. Azóta már Kossuth-díjassá lett barátom adta a zseniális tippet: „Kirekesztők!” – kiáltotta diadalittasan. A félelem légkörére jellemző: önzetlen segítőtársam úgy megjijedt saját ötletétől, hogy szavamat vette, titokban tartva keresztapaságát. Ő máig is fél! Ha tudná a ballinkócik, ki kente vissza a fejükre saját szájdíarójukat?!

Kiket is minősítettem én saját undor-szavakkal antidemokratikus rasszistának? Például: a *Bauer*, az *Eörsi*, a *Vásárhelyi*, az *Apró*, a *Göncz* familiát, le- s fölmenő pereputtyukkal. Azután persze *Horn Gyula*, *Lendvai Ildikó*, *Kis Péter*, *Szekeres*, megspékelve manifeszt ávéhásokkal, verőlegényekkel, baloldali médiagurukkal, vöröslő sajtópropagandistákkal, kommunista aljasságokból székfoglalózott akadémikusokkal. Fő apprehenziójuk oka: közös nevezőre hoztam őket, titokban

ugyanis tojházinak tartották egymást. Olyan fenyegető áradat zúdult rám kirekesztőügyben, amelyet csak 1982-ben értem meg, amikor megjelentettem a *Tarihi üngürüsz*t. E kálváriámat megírta *Czakó Gábor* nemrég a *Nemzetben*, csak éppen a nevemet felejtette el megemlíteni.

A kirekesztőügyben gerjesztett irtóhadjáratot *Havas Henrik*, a letehetősebb pártpropagandista vezette. A *Gyárfás-féle* Nap-keltében nemes egyszerűséggel belém fojtották a szót, védelmezendő tőlem az azóta már elszelentyűsödött vagy

börtöntöltelékké fonnyadt balliberálisokat, giccscsetenceket, teátrumi ripacsoncokat. A nemzeti oldal is berezelt. Egyedül *Bencsik András* állt ki nyíltan mellettem. A közmegfélemlítés miatt szatírakötetemből is kimaradt ez a cikk.

A tantusz csak manapság kezd leesegetni. *Hajós Andrást* ne említsük, mert pillanatnyi elmezavará-

ban elküldte ugyan a bűdösbe *Gyurcsány Ferencet*, de eme nyikkantásától maga is úgy megrémült, hogy gyáván visszasoport a Heti Hetes invalidus párthibridjei közé. A megsemmisítő vereség után kis ideig megkukulva lapultak, aztán rájöttek, számukra nincs más út, s mind megadóan visszarojgytak a szellemi bénák pártállami kerekcsolókocsijába.

Havas Henrik azonban mégis kimondta a tutit. Azt javasolta, hogy nemcsak Gyurcsány, hanem Lendvai Ildikó, Kis Péter, *Lampert Mónika* is adja át helyét a pártonkívüli civileknek. Mert oly örületes módon lejáratották magukat, hogy elég, ha a Fidesz fölteszi a kérdést: „Ezek beszélnek?”

Csak egy baj van. Ezt akkor kellett volna mondania Havas Henriknek és mindannyójuknak, amikor velem szemben körömszakadtáig védelmezték ezeket a fölpukkasztott posztkommunistákat. Ma talán lenne használható, tisztességes baloldal. De most már ez a harc nem a végső, hanem maga a vég. ■

„Mindaz, ami ezer éven át történt velünk, s amit szeretnénk a sors-harag számlájára írni, a mi tökéletlenségünk bűne.”

Ady Endre